

TEEKENEN DES TIJDS

DE ONRUST DER WERELD

CHRISTABEL PANKHURST ¹⁾ HEEFT EENIGE boeken geschreven over de komst des Heeren. Haar nieuwste verscheen onlangs onder den pakkenden titel „The World's Unrest,” waarin zij schoone en merkwaardige dingen zegt over de toekomst.

Terecht merkt ze op, dat er bij het lezend publiek nog wel degelijk belangstelling is voor de dingen der toekomst. Diep in elk menselijk hart leeft de vraag naar wat er te gebeuren staat, en regelmatig als zonsop- en ondergang zijn de vragen naar de toekomstige gebeurtenissen. Navorschingen in het wijde uitspannel der toekomst zijn een nobele bezigheid van den menselijken geest. Totale onwetendheid evenwel aangaande de dingen, die geschieden moeten, verraadt een groote mate van geestelijke blindheid. Wie wél iets, of misschien zelfs veel, weet van het verleden en van het heden en absoluut niets van de toekomst, loopt met de oogkleppen niet náást maar vlak vóór de oogen.

Maar hoe moeten we de toekomst ontdekken? En welke methode moeten we daarbij volgen? Rustig en welverzekerd antwoordt Christabel Pankhurst: „O, dat is heel eenvoudig, want de Bijbel ontsluit de toekomst.” En nu weet ze heel goed, dat door dit antwoord velen in beweging komen, zelfs geen tijd latend, om zoo'n antwoord behoorlijk te staven. Daarom laat ze er onmiddellijk op volgen: „Niemand verwerpe voetstoots deze gedachte zonder persoonlijk onderzoek van de Bijbelsche profetie bij het licht van de tegenwoordige wereldgebeurtenissen.” Christabel Pankhurst kent blijkbaar haar Pappenheimers. Ze is niet vergeten, hoe ze vroeger tegenover deze dingen stond; en eerlijk bekent ze: „Menigeen, die nu de profetie voor waar houdt, was vroeger geheel onwetend op dit gebied en verachtte bijna de menschen, die nog durfden gelooven in de vervulling der profetie in onzen modernen tijd. Maar de werkelijkheid is hun te machtig geworden en zij zijn genoodzaakt geworden uit eigen beweging zichzelf te herzien. Dagelijks worden er meer menschen van overtuigd, dat de toekomstperspectieven — het moge wonderlijk klinken! — het helderst worden gezien in het Oude Boek, dat velen zelfs niet waard achten er ook maar even een blik in te slaan!”

De hoop is de grondtoon van mijn boek, zegt de schrijfster van „The World's Unrest.”

En is het niet bij de hoop, dat we moeten leven? Wat zijn we zonder hoop? De fijnste geesten en de moedigste harten zijn overrompeld geworden door wanhoop en pessimisme, omdat ze de wereld zien zonder hoop. Met hun scherpen blik peilen ze verstandelijk de diepten en sombere afgronden dezer hopeloze wereld, en melancholisch verklaren ze, dat geen menschenhand haar kwalen kan heelen. Dat kan geen staatsman, van welke partij ook. Dat kan geen menselijke wijsheid. 't Is waar, valt Christabel Pankhurst in, dat kan alléén de wijsheid Gods, en met stralend, en van hoop fonkelend oog vervolgt ze: „Jezus Christus zal komen en heerschen en Hij zál het doen! Dat is onze eenige hoop: de belofte der profetie! Ijdel optimisme baat ons niet! Het wormstekige hout van de wereldorde dezer bedeeling moet niet worden overtrokken met een dun laagje vernis. Vergulden baat niet. Opknappen helpt niet. Zeker, we kunnen wel — ook volgens de profetie — voor een zeer kort tijdsbestek een zekere verandering ten goede verwachten.” en velen zullen deze verandering als iets nieuws en blijvends begroeten, ja velen zullen dan wellicht spreken van een gouden eeuw. Maar dat hebben we vroeger ook gehad. De vestiging van het sterke Romeinsche Rijk bracht een zelfden glimp van hoop, doch de geschiedenis van de voorbije twintig eeuwen heeft voldoende in het licht gesteld, dat er meer noodig is

¹⁾ Men zie over haar de „Indrukken” in dit nummer.

²⁾ Hier zinspeelt de schrijfster klaarblijkelijk op Openbaring 6 : 2, waar sprake is van het witte paard, dat overwinnend een zekere rust brengt. Maar daarop volgen het roode en het zwarte en het vale: oorlog en hongre en dood.

J. T.

dan gewoon menselijke leiding en menselijke organisatie, om van deze aarde een Koninkrijk Gods te maken. Daarvoor is noodig de persoonlijke terugkeer en heerschappij van Jezus Christus! De politieke en religieuze eenheid van het menselijke geslacht wacht op maar één ding: die komst. Immers — „Alle einden der aarde zullen het gedenken, en „zich tot den Heere bekeeren, en alle geslachten der heidenen „zullen voor Uw aangezicht aanbidden, want het Koninkrijk „is des Heeren, en Hij heerscht onder de heidenen.” — Psalm 22 : 28, 29.

„Alle menschen zouden er heel wat voor over hebben, als ze den sleutel konden vinden op wat er stond te gebeuren.” Deze woorden van de „Times” — zoo merkt Christabel Pankhurst op — vertolken oprecht, wat er in den menselijken geest omgaat. Welnu, God heeft door de profeten in den Bijbel een klaar gezicht op de toekomst gegeven; Hij is het, die openbaart de dingen, die geschieden zullen. Daarom — wie iets weten wil van de toekomst, welke deze wereld met al haar onrust tegemoet gaat, hij neme de lamp des Goddelijken Woords en opene de profetieën!

De onrust der wereld is een teeken des tijds. Alles ziet verlangend uit naar rust. Maar men wil niet gelooven, dat deze alleen komen kan door Jezus Christus.

J. T.

DE BANDELING VAN DOORN

TOEN DE BEKENDE ZWEEDSCHE ONT-dekkingsreiziger Sven Hedin in het voorjaar van 1926 enkele dagen de gast was geweest van den gewezen Duitschen keizer, vertelde hij in een persgesprek, dat hij den keizer op een Zondagochtend had hooren preeken over de verzoeningsleer. Er zullen nog wel eenige jaren verloop, eer de geschiedenis van Duitschland en van zijn keizer in het raam der wereld-historie haar vaste en *rechtmatige* plaats heeft verkregen. Maar het feit, dat deze zwaar beproefde — o zeker, óók om *zijn* zonden gestraffe — man in de ballingschap tot den kleinen kring, die hem overbleef, spreekt over Jezus' verzoenend sterven, dat het rustpunt van *elk* hart blijft, dat feit zal de wereldgeschiedenis wel overslaan. Iets van weemoed is er in den titel van het boek, dat Wilhelm onlangs heeft doen verschijnen: „Mijn vroeger leven;” het doet ons terstond bedenken: en zijn leven van *nu*. Is het dan zonder beteekenis, dat er *geen* tegenstelling gekomen is tusschen vroeger en nu, in de verhouding van zijn persoonlijk religieus leven tot den Vader van *alle* barmhartigheid?

Ja, het woord „verzoening” doet wat vreemd boven de levensgeschiedenis van den man, die menigmaal het zwaard *boven* de toga verkoos. Er is in dit leven vol scherpe lijnen, diepe schaduwen en machtige begeerten schijnbaar weinig plaats geweest voor verzoening. In de bereiking van zijn levensideaal: „Duitschland groot, machtig en geacht te zien,” kent hij geen omwegen: „Wie zich bij dit werk tegenover mij stellen, die verpletter ik.” (1890.) Geheel anders dan Mussolini, uit wiens mond zulk een uitspraak ook heel natuurlijk zou klinken, heeft Wilhelm in de grootmaking van zijn volk niet het einddoel van zijn streven, maar het volbrengen van een Goddelijk bevel gezien. Hij leefde uit en groef zich steeds dieper in de idee van het „Gottesgnadentum.” Hij heeft geschiedenis *gemaakt*, maar wist zich werktuig van den Almachtige. In een brief aan Admiraal Hollmann schreef hij: „Om die (de ontwikkeling van het menschdom) te bevorderen, openbaart God zich nu in dezen, dan in dien grooten wijze, priester of koning.” Dan noemt hij er eenige, en, op één lijn met Abraham en Mozes zet hij Luther, Goethe en... Wilhelm de Grooten! Deze was zijn held; in